

## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.*

*Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.*

*Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*



**IJZEL OP HET PLAVEISEL**

Een 'gladde' komedie in twee delen

door

Paul Dewilde

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen  
2019  
Nr.3492

## ***PERSONAGES***

(4 dames – 3 heren)

**BERNARREKE**, man van Wiske. Een werkloze vrachtwagenchauffeur van in de vijftig, die geen zin meer heeft om nog aan de slag te gaan, maar zéér tegen zijn zin verplicht wordt om te gaan solliciteren voor buschauffeur bij De Lijn :  
**WISKE**, vrouw van Bernarreke. Zij is diens luilekkerleventje méér dan beu en heeft geen al te hoge dunk van de mannen omdat ze in haar leven ‘op haar honger’ is blijven zitten :

**KEVIN**, een mensenschuwe jongen met acteerambities die volop aan het repeteren is voor zijn toneelauditie, maar niemand die dat doorheeft :

**GHISLAINE**, een jonge vrouw die bij haar vader woont en moeite heeft om haar job als marinier te combineren met het moederschap :

**VIRGINIE**, jong meisje dat aan de bushalte afgesproken heeft met haar internetvriendje Mario :

**NOËL**, freelance fotograaf die ‘exotische fotoshoots’ maakt van jonge meisjes die hij op het internet ronselt :

**KIM**, paranoïde jonge agente die aan de bushalte haar eerste undercoveropdracht uitvoert :

## ***DECOR***

Bushalte met twee zitbankjes dicht bij elkaar.

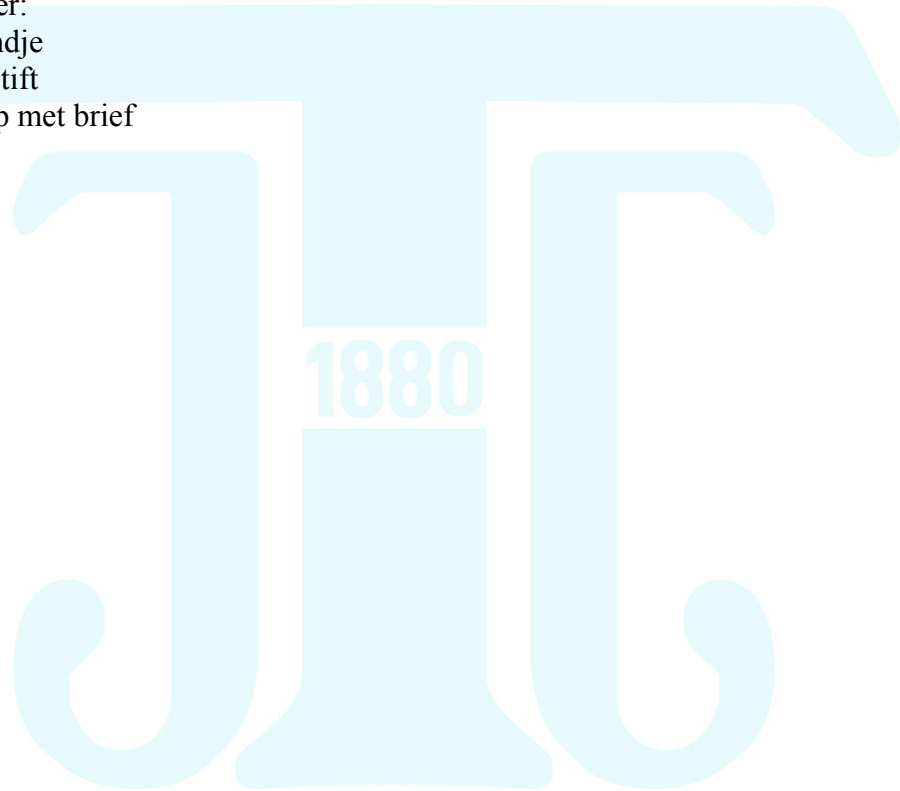
Haltepaal waar de uurregeling voor de bussen aan hangt.

## ***KORTE INHOUD***

Zeven ‘buswachters’ ontmoeten elkaar toevallig op een barkoude winterochtend. Een vrachtwagenchauffeur die aan het uitbollen is; een mensenschuwe marginaal met een laptop; een marinemoeder die tussen wal en schip balanceert; elk van hen heeft zo zijn of haar redenen om zich in deze vrieskou, soms letterlijk, soms figuurlijk op glad ijs te begeven, net zoals de spijbelende studente, de uithuizige huisvrouw en de fotograaf van exotische tableaux vivants. Maar wanneer de ijzel op het plaveisel langzaam wegsmelt, worstelen ze allemaal, met die ene vraag: ‘Neem ik seffens de bus, of ga ik maar gewoon terug naar huis?’ En... van wie zijn die handboeien, eigenlijk?

**Rekwisieten:**

- 1 laptop/tablet
- 1 paar wintersokken
- Hoofddeksels: 1 marinepet, 1 wielerpet, 1 diadeem, 1 hoed, 1 jas met capuchon,
- 1 plastic haarnetje, 1 muts
- 1 kitzak (met daarin windels en verbanden)
- 1 fototas
- 1 digitaal fotoestel
- 2 gsm's
- 1 blikje cola
- 1 blikje Red Bull
- 2 draagtassen met daarin 'spulletjes voor alledaags gebruik'
- waaronder:
  - 1 washandje
  - 1 lippenstift
  - 1 envelop met brief



## ***EERSTE DEEL***

*(Kevin zit op één van de bankjes met zijn laptop/tablet op zijn schoot. Hij lijkt in zijn eigen wereldje te zitten. Niemand heeft door dat hij een tekst van buiten aan het leren is. Hij draagt een capuchon. Bernarreke komt op, glijdt uit en probeert met veel moeite recht te klauteren. Hij draagt een wielernet.)*

BERNARREKE : *(probeert vergeefs met Kevin een gesprek aan te knopen)* ‘Licht winterweer met kans op rijm- en ijzelplekken’, zeggen ze dan op het nieuws... ‘kàns’ op rijm en ijzelplekken, hé... kàns... en dan zet je één voet buiten de deur en je valt op je ziel en zaligheid van de gladheid... Als ik dat had geweten, ik had mijn schaatsen van de zolder gehaald. Da’s waar hé, jongen?

*(Kevin reageert niet. Bernarreke gaat zitten op het andere bankje en trekt zijn schoenen uit.)*

En als je geen schaatsen bijhebt, dan moet je je kousen over je schoenen trekken. *(Kevin reageert niet)* Dat is zoals winterbanden op een auto zetten... *(heeft moeite met de kousen over de schoenen te trekken)* Je moet dat ook eens proberen. Allez ja, als het gaat tenminste, want met van die korte zomersokjes gaat dat natuurlijk niet gaan, hé. Ja, en als het niet gaat, ja, dan val je hé, zoals ik daarnet, hé? *(probeert verder om zijn kousen over zijn schoenen te trekken.)* Het is nu maar te hopen dat ik geen blaren op mijn voeten krijg. Want zo met je blote voeten in je schoenen zitten... En een paar reservekousen meenemen voor als het zou beginnen vriezen, dat doe je nu ook weer niet, hé. Ah neen, want dan kan je beter meteen je schaatsen meenemen, als er ‘kans’ is op rijm- en ijzelplekken ja, ja... ‘kans’...

*(Geluid van een botsing.)*

Ja, voilà, met zo’n weer buiten moeten komen, dat is om ongelukken vragen. Da’s toch waar hé, jongen?

*(Opnieuw geluid van een botsing. Kevin reageert niet)*

Ja, toe maar...

*(Opnieuw geluid van een botsing.)*

Hopla, het zijn daar precies de botsauto's van de kermis... *(zijn kousen hangen over diens schoenen. Hij staat voorzichtig recht en kijkt richting botsing.)* Zie dat af... ginder achter...

*(Kevin reageert niet, hij is nog altijd in zichzelf gekeerd)*

...al die auto's... ineengeprakt als blikjes cola in zo'n blauwe PMD-zak. *(maant Kevin aan)* Maar zie dat daar af! Dat is daar van de ene seconde op de andere een autokerkhof geworden, zie dat af. Er is daar geen doorkomen meer aan. Maar allez jongen, zie dan toch!

*(Ghislaine komt op, uit de richting van waar het ongeval plaatsvond. Ze is mobiel aan het bellen. Ze draagt een marinekostuum met bijhorende pet en heeft een kitzak bij. Aangezien Bernarreke niet in gesprek raakt met Kevin, richt hij zijn aandacht op Ghislaine.)*

GHISLAINE : *(telefonerend, liegt)* Papa? Ghislaine hier. Ik bel maar om te zeggen dat ik later thuis zal zijn vanavond... Het kan zelfs héél laat worden, misschien ben ik zelfs morgen pas thuis. Het is maar... ik ben opgeroepen voor een speciale opdracht, vandaar... Ja, en met dat slecht weer vandaag... Maar maak u maar geen zorgen over mij... Jaja, ik zal voorzichtig zijn met die ijzel... Jaja, ik heb genoeg warme kledij bij... Als het moet kan ik zelfs heel maand overleven... Jaja, bel maar als er iets is... En geef de kindjes straks een kus van mij, oké? Oké, dag papa, *(liegt)* tot vanavond laat... of morgen, hé. Dag papa, dáág...

BERNARREKE : *(grappend)* Ghislaine, Ghislaine die gaat wat later zijn...

*(Ghislaine reageert niet, maar probeert zich staande te houden met het ijzelweer)*

Jaja... dat is hier precies Holiday on Ice, hé? Maar dan 's morgens vroeg op een werkdag... Je had beter gedaan zoals ik... *(wijst naar de kousen over zijn schoenen)* winterbanden opgezet. *(lacht om eigen grapje)*

*(Ghislaine reageert niet op Bernarreke.)*

BERNARREKE : Ja... *(Ghislaine reageert niet)* Ja, ja... *(Ghislaine reageert niet)* Ja, ja, ja... *(Ghislaine reageert nog altijd niet)* Dat is daar precies het één en het ander hé, dat accident. *(Ghislaine reageert niet)* Er zijn toch geen gewonden, zeker? Of doden? Er zullen toch geen doden zijn?

GHISLAINE : Hoe kan ik dat nu weten?

BERNARREKE : Ik dacht omdat jij uit die richting van dat accident kwam... *(Ghislaine zwijgt.)*

KEVIN : *(Is een tekst aan het instuderen, hij gaat daar zo in op dat hij niet door heeft dat de anderen hem horen.)* Dààr...

BERNARREKE : Awel, ja, van daar waar dat accident gebeurd is. Van daar kwam jij toch, hé?

*(Kevin is geschrokken van de onverwachte aandacht en kruipt weer in zichzelf terug.)*

GHISLAINE : Mijnheer, als dat accident u zo interesseert ga dan zelf eens kijken ginder achter.

*(Noël komt op van de andere kant van de scène. Hij heeft een tas bij (waarin een fotocamera zit) en draagt een hoed. Ghislaine checkt voortdurend haar gsm.)*

BERNARREKE : Ja maar neen, dat doe ik niet, zo ben ik niet opgevoed. *(spreekt Noël)*

*aan*) Allez, mijnheer, zo als buitenstaander naar een accident gaan kijken, waar je geen zaken mee hebt, dat doe je nu toch niet, hé?

NOËL : (*naar Ghislaine kijkend*) Is er een accident gebeurd?

BERNARREKE : Maar ja, ginderachter, waar al die mensen staan.

NOËL : Oké.

BERNARREKE : Het is te hopen dat die mensen van die auto's allemaal nog oké zijn.

Da's waar, hé, mijnheer?

NOËL : Zijn er dan slachtoffers?

BERNARREKE : (*tegen Ghislaine*) Zie je wel, die mijnheer vraagt ook of er slachtoffers zijn. Dat is een normale vraag, hé, als er ergens een accident gebeurd is.

NOËL : Maar zijn er slachtoffers?

BERNARREKE : Mijnheer, dat kan niet anders hé, met zo'n gladheid, hé mijnheer! Je kan zelf amper op je benen blijven staan. En met zo'n weer auto rijden... Dat is er toch om vragen, zeker? Da's waar, hé, mijnheer, dat dat om ongelukken vragen is.

NOËL : (*op z'n horloge kijkend, in zichzelf mompelend*) Oké.

BERNARREKE : Maar neen, dat is helemaal niet oké.

*(Noël luistert niet meer naar Bernarreke en begeeft zich naar de plaats van het accident.)*

*(tegen Ghislaine)* Allez zeg, dat zou je ook niet zeggen dat die mijnheer zo'n ramptoerist is, hé? Da's waar, hé?

KEVIN : (*in zichzelf, maar nog net voldoende hoorbaar voor de anderen*) Waarom nog opstaan?

BERNARREKE : Tja jongen, dat vraag ik mij ook af hoor. Ik was ook liever in mijn bed blijven liggen. Zeker met dit weer, maar ja...

KEVIN : (*in zichzelf*) Waarom nog réchtstaan!

BERNARREKE : Van mij mag jij blijven zitten hoor, ventje.

KEVIN : (*tekst repeterend*) Rechtstaand... de eerste stap naar...

BERNARREKE : Ja, maar als je wilt gaan wandelen zou je beter ook je kousen over je schoenen doen, dat helpt hoor. Echt waar, dat dat helpt.



*(Kevin is van zijn stuk gebracht door Bernarrekes opmerkingen. Hij kruipt terug in zichzelf.)*

Moesten die auto's hun winterbanden ook opgezet hebben, het zou daar ginderachter niet gebeurd zijn, zeg dat ik het gezegd heb. *(kijkt richting ongeval)* Zie dat af zeg, al dat volk daar bij dat accident... Niet te geloven... Niet... te... geloven... Tegenwoordig moet er precies al een serieus malheur gebeuren, als je de mensen nog eens bij elkaar wil krijgen. Da's waar, hé jongen? *(Kevin reageert niet. Tegen Ghislaine die niet op Bernarreke let)* Dat de mensen tegenwoordig alleen nog maar buiten komen als er malheuren gebeuren, dat zeg ik.

*(Ghislaines gsm rinkelt. Na enig aarzelen, neemt ze op.)*

GHISLAINE : *(voert gsm-gesprek)* Ja, papa, wat is er?... Ja, hun broekjes en T-shirtjes heb ik speciaal klaargelegd... Ja, zeg voor een tweeling maakt dat niet uit wie dat welke T-shirt draagt... Neen, ik heb ze van de morgen geen eten gegeven, nee... omdat ze nog lagen te slapen, tiens... Wablieft?! Ja zeg, de vijand wacht ook niet tot ze hun papfles gekregen hebben, papa. Oké? Ja, da's goed, ja, laat maar weten wanneer ze wakker zijn, ja... Dag papa, dáág! *(beëindigt het gsm-gesprek.)*

BERNARREKE : Ja, ja... als de oorlog met een papfles moest uitgevochten worden, dan zouden er veel een boerke moeten laten, dat zeg ik.

*(Kevin zit weer in zijn eigen wereldje. Hij heeft niet door dat de anderen hem horen.)*

KEVIN : Dus is er één ding dat ik moet doen.

BERNARREKE : Een goed boerke laten, jongen. Want dat kan serieus deugd doen.

*(Kevin voelt zich 'betrap't' door Bernarrekes opmerking en kruipt weer in*

*zichzelf terug. Ghislaine bekijkt de uurregeling van de bussen.)*

*(tegen Ghislaine) Da's toch waar wat ik zeg, juffrouw? Dat dat deugd kan doen, zo af en toe eens een goed boerke laten. (Ghislaine negeert Bernarreke en bekijkt de uurregeling van de bussen) Ja, en van die uurregeling klopt natuurlijk ook niets meer, door dat hondenweer... Heel de stad zit dicht... en die arme buschauffeur zal het straks wel weer mogen gaan uitleggen op de bureau, waarom hij vertraging heeft. (Ghislaine negeert Bernarreke) En die mens kan daar ook niets aan doen, da's toch waar, zeker? Die rijden ook niet graag op zo'n ijspiste rond, die buschauffeurs! Die hebben daar ook niet om gevraagd, hé?! (Ghislaine reageert niet op Bernarreke) Neen, die mensen mogen het hebben... door weer en wind door dat verkeer wroeten, met een bus vol stress en gefrustreerde mensen... die je uitschelden, of nog erger... En dan staan ze ervan versteld dat niemand dat nog wil doen, met zo'n lijnbus rondrijden. Ja, ja...*

*(Ghislaine reageert niet. Bernarreke richt zijn aandacht dan maar op Virginie die opkomt. Ook Virginie probeert zich zo goed als het kan staande te houden met het ijzelweer. Zij denkt, verkeerdelijk, dat Kevin haar date, Mario, is. Virginie draagt een diadeem.)*

VIRGINIE : *(voorzichtig, tegen Kevin) Hey?*

BERNARREKE : *Hey...*

VIRGINIE : *(tegen Kevin) Hallo.*

BERNARREKE : *(tegen Virginie) Hallo'kes.*

*(Kevin knikt schuchter.)*

VIRGINIE : *(tegen Kevin) Ik ben het, Virginie.*

BERNARREKE : *Hallo'kes Virginie!*

*(Kevin knikt timide.)*

VIRGINIE : *(tegen Kevin)* Spannend, hé?!

*(Kevin knikt verlegen.)*

BERNARREKE : *(tegen Virginie)* Dat zal wel zijn, amai niet.

VIRGINIE : *(tegen Kevin)* Ik heb u toch niet met uw mond vol tanden gezet?

*(Kevin knikt verlegen.)*

BERNARREKE : *(tegen Virginie)* Neen, waarom?

VIRGINIE : *(flirtend tegen Kevin)* Of ben jij eerder iemand van geen woorden maar daden?

BERNARREKE : *(tegen Virginie)* Wel, nu je dat zo zegt, hé...

VIRGINIE : *(tegen Kevin)* Zeg, je zegt zo weinig.

BERNARREKE : *(tegen Virginie)* Wie? Ik? Allez, hoe kom je daar nu bij?

*(Ghislaines gsm rinkelt opnieuw. Ze neemt abrupt haar gsm op.)*

GHISLAINE : Zijn ze wakker geworden, papa? Neen? Waarvoor bel je dan? Hoe je ze zelf graag hebt, papa, mij maakt dat niet uit of dat met curry- of tomatensaus is... Jij hebt toch graag rijst, neem dat dan maar... Omdat je naar mij niet moet zien, daarom... en je moet ook niets overlaten voor mij... ik... ik trek mijn plan wel... ja... maar... *(klinkt onbedoeld cru)* Eet uw kipfiletjes dan zelf op... Hallo? Papa? *(tegen zichzelf)* Oké, dat klonk niet zoals ik bedoelde.

BERNARREKE : *(tegen Ghislaine, die nauwelijks naar hem luistert)* Ik begrijp dat hoor, juffrouwetje. Ik zie mijn filetjes ook liever met pluimpjes in hun poep rondparaderen... liever dan zo helemaal in de chapelure gerold op zo'n mistroostig piepschuimen kartonnetje in de superette. Zeker als je zo zelf uw filetjes nog hebt horen kakelen, in de oplegger van uw camion... Neen, dat was niets voor mij, zo'n beestentransport... En nu zouden ze willen dat ik dag in dag uit ga rondrijden met zo'n bus volgepropt met ménsen in plaats van met kiekens,

zeker, ja, dat zie je van hier...

*(Ghislaine weet van nervositeit niet waar ze met haar gsm naartoe moet.)*

VIRGINIE : *(tegen Kevin)* Hallo... planeet aarde aan Mario!

*(Kevin reageert overdonderd door de aandacht die hij van Virginie krijgt.)*

BERNARREKE : Heet hij Mario? Die jongen?

VIRGINIE : Planeet aarde aan Mario?! *(flirtend)* Je bent écht niet veel van zeggen, hé?

BERNARREKE : Ja, juffrouwetje, uw fileetje bakt precies toch niet op die jongen zijn vuurtje.

VIRGINIE : *(kijkt mee op zijn laptop)* Laat eens zien wat je allemaal op uw laptop aan het doen bent, Mario.

*(Kevin schermt verlegen zijn laptop/tablet af voor Virginie.)*

Komaan zeg, je moet niet bang zijn van mij, ik bijt niet, hoor... *(glijdt van het schrikken bijna uit)* Kevin?!

BERNARREKE : Hoe? Heet uwe Mario nu ineens Kevin, of wat?

VIRGINIE : *(tegen Bernarreke)* Dat staat hier toch. *(leest)* Deze laptop is eigendom van Kevin Spelemans.

BERNARREKE : Da's straf, dat.

VIRGINIE : *(tegen Kevin)* Jij bent een toffe, jij...

KEVIN : Maar...

BERNARREKE : En dat we toffe jongens zijn, hé?!

KEVIN : Maar...

VIRGINIE : *(tegen Kevin)* Goed bezig hoor, makker, goed bezig. Mij wijsmaken dat je Mario heet en dan afspreken en doen of je mij niet kent...

KEVIN : Maar...

VIRGINIE : Maar, maar, maar... niks te 'maren', Mario... of Kevin... of hoe je ook mag heten.

*(Kevin schrikt en kruipt weer terug in zichzelf. Op de achtergrond: Wiske komt op aan de andere kant van de scène, ze heeft twee volgepropte tassen bagage bij. Ze schrikt wanneer ze Bernarreke ziet. Ze blijft angstvallig uit zijn gezichtsveld. Wiske heeft een regenkapje op.)*

BERNARREKE : Zeg, maar...

VIRGINIE : Begin jij nu ook niet te ‘maren’, hé.

BERNARREKE : Neen, neen, maar... wat ik nu toch niet goed begrijp, hé, als je met die Mario, of hoe hij ook heet, hier afgesproken hebt, dan moet je die toch kennen?

VIRGINIE : Ja... natuurlijk ken ik die.

BERNARREKE : Maar dan moet je die toch ook van gezicht kennen?

VIRGINIE : Vanop de foto, ja.

BERNARREKE : Ah, zo.

VIRGINIE : Op de chat staat die ook met zo’n kap op zijn hoofd, de Mario, vandaar.

BERNARREKE : Ah, op de chat! Dat is zo van op dat internet zeker, hé?

VIRGINIE : Ja en nu hadden we vandaag hier aan de bushalte voor de eerste keer afgesproken, de Mario en ik. Maar ja, de Mario blijkt een Kevin te zijn.

KEVIN : Ja, maar...

BERNARREKE : *(tegen Virginie)* Maar juffrouwetje, zou het dan niet kunnen dat dat écht uwe Mario niet is en dat uwe échte Mario misschien nog moet komen?

VIRGINIE : Hij ging hier tegen halfnegen zijn.

BERNARREKE : Maar meisje, uwe Mario, dat is zoals Ghislaine... die gaat wat later zijn, met dit hondenweer... Ah, ja, want die gaat ook geen winterbanden gestoken hebben... Ik bedoel, die gaat ook niet zijn kousen over zijn schoenen getrokken hebben... want...

*(Bernarreke draait zich om en schrikt heftig wanneer hij Wiske ziet. Bernarreke en Wiske kijken elkaar recht in de ogen.)*

Wiske?!

WISKE : Bernard.

*(Op de achtergrond: Kevin trekt zich terug in zijn eigen wereldje. Hij wordt door een achterdochtige, maar nieuwsgierige Virginie in de gaten gehouden. Ghislaine staat vol ongeduld op de bus te wachten.)*

BERNARREKE : Wat doe jij hier, Wiske?

WISKE : En jij, Suske?

BERNARREKE : Tja, wat ik hier doe?!

WISKE : Dat zou ik wel eens willen weten, ja.

BERNARREKE : Tja, ik was vroeg wakker, dus ik dacht, ik ga eens een wandelingetje maken.

WISKE : Het vriest stenen uit de grond, heel de stad is één grote ijspiste en mijnheer hier gaat een wandelingetje maken.

BERNARREKE : Wel ja, het is daarom, door die ijzel, dat ik hier zit... om mijn kousen over mijn schoenen te doen... tegen het uitglijden... want ik ging me daarstraks toch op mijn derrière, zeker... *(tegen Kevin)* Da's waar, hé jongen, dat ik hier op mijn derrière uitgegleden ben?

WISKE : Maar Suske toch, je hebt toch geen pijn aan uw poepeke, zeker?

BERNARREKE : Ja, zeg... en toen gebeurde dat accident ginder. Da's waar, hé mensen?!  
En nu...

*(Noël komt terug van het accident, met zijn fototoestel nog in aanslag. Bernarreke maakt van diens terugkomst dankbaar gebruik om van onderwerp te veranderen.)*

Oh mijnheer, nu ben ik blij dat u terug bent. *(tegen Wiske)* Mijnheer hier is naar dat accident gaan kijken. *(tegen Noël)* Da's waar hé, mijnheer, u bent naar dat accident gaan kijken, hé?

NOËL : Ja.

BERNARREKE : *(tegen Noël)* Zeg vertel eens, was dat nu écht zo erg als het klonk, met al dat gebots en zo?

NOËL : Tja, die auto's zijn precies ineengedeukte koekendozen, maar de baan zal wel

snel terug vrij zijn... Ze zijn heel dat autokerkhof, zo goed als het kan, op die parking daar aan het duwen.

BERNARREKE : *(tegen Noël)* Zeg en hoeveel auto's zijn daar nu eigenlijk op elkaar gebotst? En waren er gewonden bij dat accident? En doden? Er waren ocharme toch geen doden zeker?

NOËL : Lees morgen Het Laatste Nieuwsblad maar, dan weet je het allemaal.

VIRGINIE : Werkt u voor de gazet?

NOËL : Ja.

VIRGINIE : Wauw, cool.

NOËL : Ik ga hier nog wat sfeerbeelden maken van het winterweer, oké?

*(Achtergrond: Noël maakt foto's. Ghislaine en Virginie proberen zijn aandacht te trekken, hierdoor ontstaat enige concurrentie tussen de twee. Noël speelt een spel met Virginie door haar in het begin, opzettelijk niet te fotograferen. Kevin zit nog altijd in zijn eigen wereldje.)*

BERNARREKE : Voor mijn part neem jij foto's zoveel je wil, maar mij moet je niet fotograferen. Ik pak niet op papier.

WISKE : Het enige wat jij nog pakt, zijn pintjes.

BERNARREKE : En jij dan?

WISKE : Wat is het van mij?

BERNARREKE : Ik zou wel eens willen weten waarom jij hier zo gepakt en gezakt aan de bushalte komt staan?

WISKE : *(een uitvlucht verzinnend)* Tja... ik... ik moet een demonstratie gaan geven.

BERNARREKE : Een demonstratie?! Nu? Vandaag?

WISKE : Ja, er... er had een demonstratrice afgezegd en Karin had gebeld of ik kon inspringen in haar superette. Ja, en daarom heb ik gewoon snel wat spullen bij elkaar gepakt... Je moet daar verder niets achter zoeken.

BERNARREKE : Maar ik zoek daar toch niets achter?

WISKE : Ik hoor het, dat je daar niets achter zoekt.

BERNARREKE : Maar neen, het is alleen maar dat ik u hier nu tegenkom met al uw bagage.

WISKE : Ik kom u hier toch ook tegen?

BERNARREKE : Ja, maar zo onverwacht?

WISKE : Het is wat je zegt... onverwacht... *(tegen Kevin die op het bankje zit)* Schuif eens wat op, jongen.

BERNARREKE : Kom anders hier maar naast mij zitten, Wiske.

WISKE : Ik heb al heel de nacht naast u gelegen. *(tegen Kevin)* Allez jongen, schuif eens op!

*(Wiske gaat zitten en duwt Kevin ei zo na van het bankje. De jongen kan nog net op het randje van de bank blijven zitten. Wiske en Kevin zitten zeer ongemakkelijk op het te kleine bankje. Een beetje tegen de zin van Ghislaine en Virginie, fotografeert Noël de 'strijd' om het zitbankje. Ghislaine is vooral geïnteresseerd in Noël. Virginie is vooral geïnteresseerd in Noël's fotoestel.)*

Wat?! Die bank is hier toch van iedereen?!

BERNARREKE : Ja, maar vandaag toch precies vooral van u.

*(Wiske probeert zich ondertussen zo comfortabel mogelijk op het bankje te zetten, ten koste van Kevin die amper nog plaats overhoudt.)*

WISKE : Ja zeg, ik kan er ook niet aan doen dat ze die bankjes tegenwoordig zo smal maken!

*(De gsm van Ghislaine rinkelt weer. Ze aarzelt weer lang voordat ze hem opneemt.)*

GHISLAINE : *(met toenemende irritatie)* Ja, wat is er? Zijn ze aan het huilen? Ze zullen gewoon honger hebben, zeker, je moet niet zo snel in paniek raken... Geef ze gewoon maar hun fles... er staat nog genoeg in de ijskast... ik ben nog aan het afkolven geweest voor ik vertrok, warm dat maar op... neen niet in de micro... au bain-marie... in een kookpot met opgewarmd water... Wablieft?! Ze hebben mij in het leger ook nodig, papa... Ja zeg, ik heb geen goesting om dag in dag